

בש"פ 3031/11 - ציון בן דוד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3031/11

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

העורר: ציון בן דוד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה מטעם אוהד צבי מיום 17.6.2015 למתן צו
למחיקה או השחרת פרטיו המזהים מההחלטה שניתנה
ביום 21.4.2015
תגובת המשיבה מיום 6.9.2015

בשם אוהד צבי: עו"ד גיל ויינשטיין

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

1. לפניי בקשה "למתן צו למחיקה או השחרת פרטיו המזהים של המבקש מההליך שבכותרת", שהיא למעשה בקשה למתן צו איסור פרסום חלקי.

במסגרת מסכת עובדתית של קשר לרכישת סם, בה היו מעורבים מגיש הבקשה שלפניי (להלן: המבקש) ושלושה נוספים, הגיש אחד המעורבים האחרים (העורר שבכותרת) בקשת רשות ערעור על ההחלטה לעצור עד תום ההליכים נגדו - בש"פ 3031/11, הוא התיק שלפניי. ההחלטה בערר שבכותרת ניתנה ביום 21.4.2011. במסגרתה, פורטו עובדות כתב האישום, אשר כללו גם את מערבותו של המבקש. ויובהר: כנגד המבקש נוהל הליך נפרד בגין אותן עובדות (ת"פ (שלום ב"ש) 31869-07-11), אשר הסתיים בעונש שירות לתועלת הציבור שהושת עליו ללא הרשעה, וזאת לאחר שהודה בשתי עבירות של החזקת סם מסוג קנביס לצריכה עצמית.

2. ביום 17.6.2015 הגיש המבקש את הבקשה שלפניי, שעניינה איסור פרסום שמו בהחלטה מיום 21.4.2011. לטענת המבקש, אתר אינטרנט מסוים, שמפעילו לא צורף כצד לבקשה, פרסם את ההחלטה תוך אזכור שמו המלא. עתה, כך הטענה, קשור שמו של המבקש לעבירות של סחר בסמים אף שההחלטה הנזכרת אינה נוגעת לו. כתוצאה מכך נגרמת פגיעה בשמו הטוב של המבקש.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לגישה אין מקום לחרוג מעקרון פומביות הדיון, שכן לא נגרמת למבקש במקרה דנן פגיעה חמורה בפרטיות המצדיקה את איסור הפרסום.

3. חרף ההבנה לליבו של המבקש, אין בידי להיעתר לבקשתו.

המבקש טוען לפגיעה בזכות לשם טוב, ודומה שגם לפגיעה בזכותו לפרטיות. שתיהן מוכרות במשפטנו כזכויות חוקתיות רבות חשיבות. אולם מנגד ניצב עקרון פומביות הדיון, שאף הוא מעמודי התווך החוקתיים במשפטנו (ראו: סעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה). הלכה היא כי את החריגים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש על דרך הצמצום (ראו: בש"פ 4814/05 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 9 להחלטתו של השופט י' עדיאל (26.7.2005); ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' פלוני פסקה 11 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (27.2.2008); בש"פ 3205/13 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 5 להחלטתו של השופט ע' פוגלמן (16.5.2013); ע"פ 2137/14 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל פסקה 17 להחלטתו של השופט א' שהם (10.4.2014)). החריג הרלוונטי לענייננו מצוי בהוראת סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, המורה:

בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם (ההדגשה הוספה - מ.נ.).	איסור פרסומים
---	----------------------

4. עולה, אפוא, כי לא מתקיימים במקרה שלפניי התנאים לאיסור הפרסום. בעוד שהפגיעה בשם הטוב של המבקש אינה מהווה כלל הצדקה לאיסור הפרסום, הרי שהפגיעה בפרטיותו, הנלווית מטבעה לפרסום ההליך הפלילי, אינה בגדר אותן פגיעות "חמורות" חריגות שבגינן ייעתר בית משפט זה לבקשה לאיסור פרסום. ודוק: ההחלטה מושא הבקשה אמנם אינה עוסקת ישירות במבקש, אולם מדובר במסכת עובדתית אחת שניצבה במרכז מספר הליכים פליליים. העובדות המצוינות בהחלטה הן בעיקרן אותן העובדות שבהן הודה המבקש במסגרת ההליך הפלילי שנוהל כנגדו. אין מדובר במצב שבו שמו של המבקש שורבב בטעות להליך שאין לו דבר וחצי דבר עמו. המבקש טען כי הפגיעה בו חמורה יותר עקב הפרסום באינטרנט, הנגיש לעיני כל. אולם בית משפט זה, עמד על כך שהפרסום באינטרנט כשלעצמו אינו מהווה, לעת הזו, הצדקה מספקת לאיסור הפרסום (ראו: רע"פ 1201/12 קטיעי נ' מדינת ישראל פסקה 19 לפסק דינו של השופט נ' הנדל (9.1.2014)). ועוד: הבקשה הוגשה שנים לאחר מתן ההחלטה, שלא הייתה תחת איסור פרסום.

5. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה באלול התשע"ה (9.9.2015).

ה נ ש י א ה